17/06/2024

Митрополит Јоаникије: Жртва Митрополита Јоаникија Липовца је христолика, а душа боголика

Његово Високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије служио је данас, на празник Светог свештеномученика Јоаникија Црногорско-приморског, Свету службу Божију у Цетињском манастиру.

Саслуживало му је цетињско свештенство и свештеномонаштво.

У литургијској бесједи Митрополит Јоаникије је рекао да се Свети Јоаникије од своје најраније младости трудио у славу Божију, припремајући се, образујући се за свету свештеничку службу.

„Касније, кад је примио ту службу, он се ревносно трудио и већ као млади свештеник и катихета, професор, дао изузетно значајне и велике плодове. Био је благе нарави, добре душе, широког срца, предусретљив, диван човјек у свему. Зато је блаженопочивши Патријах Гаврило желио да му он буде наследник на столици митрополита црногорско-приморских. Кад је изабран за патријарха, он је убрзо предложио Јоаникија Липовца, тада већ угледнога

београдског професора катихету, свештеника, угледног духовника, за митрополита црногорског. Сигурно је у њему видио многе особине, његову кротост, послушност и вјерност и истрајност у служењу Господу“, рекао је он.

Митрополит Јоаникије је додао да је Свети Јоаникије дошао у тешка времена, нешто мало прије почетка Другог свјетског рата на цетињски трон.

„Ратни вихор овдје је узбуркао све. Окупирана земља. Али, поред те несрећне окупације, била је још једна несрећа са много тежим последицама, јер се наш народ, по први пут у својој историји тако подијелио, дубоко, оштро, што су се међусобно почела браћа оптуживати и убијати, што је већ у току рата почело тако крвопролиће да нијесу презали ни свештенике убијати и бацати их у јаме. Безбожна комунистичка идеологија рушила је све пред собом. Свети Јоаникије је патио много због те и такве подјеле у народу. Али, још је више патио што је народ поприлично обезбожио, што су многи напустили цркве и своје крсне славе и заговарали безбожну комунистичку идеологију која је, не само Бога прогонила него и уништавала наше памћење и нашу историју, нашу културу, мислећи да ће самоуништавањем и рушењем направити нешто добро“, рекао је Митрополит црногорско-приморски.

Рекао је да ништа добро, наравно, нијесу могли урадити, јер су једино могли да се добро извјеште да завађају народ и убијају браћу.

„Све је то раздирало митрополитову душу и он је чинио што је могао – мирио народ, помагао и једнима и другима, спасавао животе, хранио сиротињу, тјешио тужне и ожалошћене, био свима и отац и мајка колико је то могао бити. Али, иако кротак и смирен и трпељив, он се новој комунистичкој идеологији успротивио јуначк, ниједног секунда се не двоумећи у том погледу. Видио је, наравно, шта ће се догодити па је рекао још 1943. године: Ако та безбожна идеологија побиједи, она ће затворити наше цркве и наше светиње. Истјераће вјеронауку из школа, погазиће памћење, угасиће крсну свијећу, храмове ће разорити и, што је најгоре, народ ће упропастити, обезбожити и завадити, окренути га на пут самоуништења. Све је то он видио још раније. А на крају је пострадао од безбожничке, али нажалост братске руке. Намучили су га црногорски комунисти. Жељели су да се његовим мукама насладе. То је ужас шта је тај свети Божји човјек претрпио, али, не осуђујући никога него се само трудећи да остане чист до краја и да своју жртву Господу Богу поднесе до краја“, подсјетио је Митрополит Јоаникије.

Митрополит Јоаникије је такође подсјетио да је Свети Јоаникије, не само звјерски убијен него и бачен негдје тако да му се још не зна ни гроба ни

мрамора.

„Међутим, његов спомен свети блиста као сунце. Он блиста као што су заблистали први мученици, први светитељи Христови, као апостоли Христови у своје вријеме, јер је пошао уским и тијесним путем бранећи свету вјеру православну и жртвујући се за њу до последњег атома своје снаге и живота. Зато га је Господ прославио. А и још више и због тога што је све муке народне, све жалости, све тјескобе примио на своју душу и свокје срце. Свој народ је носио на својој души и молио се Богу за њега до краја. А на крају и жртву принио за њега. Његова жртва је христолика“, рекао је Митрополит Јоаникије и додсао да је данас велики празнични дан за нашу Митрополију.

Он је такође подсјетио да се зла идеологија и зло вријеме нијесу зауставили само на убиству Митрополита Јоаникија Липовца него су прогонили свештенике цијело вријеме.

„Сваки свештеник који је имао храбрости да каже ријеч Божју био је означен као непријатељ државе. И убијани су свештеници, не само у току рата, од зле комунистичке руке, него и послије рата. Многи су пострадали као и Свети Јоаникије, послије завршетка рата. И његов наследник је пострадао исто тако као и он. Не на исти начин, али је поднио мука исто толико као и Свети свештеномученик Јоаникије. Био је његов наследник Митрополит Арсеније оклеветан као непријатељ државе, оптужен, суђен и пресуђен неправедно“, казао је Митрополит Јоаникије.

Казао је да је тешко и претешко било и Митрополиту Данилу Дајковићу.

„И он је страдао у Црној Гори, нарочито због рушења ловћенске капеле“ подсјетио је Владика Јоаникије.

Митрополит је испричао занимљиву причу о ћерки Митрополита Јоаникија Липовца:

„Била је угледни интелектуалац овдје на Цетињу, радила је у просвети. Имала је једнога сина поморца. Негдје већ под старе дане у преписци са својим сином, она пише са љубављу и топлином мајчинском: Мило ми је, драги мој сине, што си био у Котору на служби. Тамо је, свакако, све другачије него на Цетињу. Тамо не стоје шпијуни пред црквом као што стоје пред Цетињским манастиром и уписују свакога ко у манастир уђе да се моли Богу. Мени је много драго што си био на Светој служби и што си спреман увијек да кажеш да си унук светога Божијег угодника и оца мојега Митрополита Јоаникија. Ето, и то је једно свједочанство каква су времена била, посебно како је било

овдје на Цетињу, гдје су по тадашњим свједочанствима угледних и честитих Цетињана по двојица шпијуна се стално смјењивали. И то је било тако и до скоро, не знам да ли је и данас, да пред Цетињским манастиром биљеже ко све улази у цркву Цетињског манастира и ко све приступа ћивоту Светога Петра Цетињскога“, рекао је Митрополит Јоаникије и закључио да никакви пристисци, никакве пријтње, никаква страдања нијесу могли искоријенити свету православну вјеру.

„Него што су је више гонили, што је она више страдала, била је све јача. И хвала Богу, тај пламен свете вјере православне се разгорио и разбуктао кад је дошао блаженопочивши Митрополит Амфилохије“, закључио је Његово Високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

Радосав Рајо Војиновић

Фото: Никола Јоксимовић

mitropolija.com